dat besluit hem de mogelijkheid biedt zich kandidaat te stellen voor een intern vergelijkend onderzoek.

2. Het tot aanstelling bevoegd gezag is op het tijdstip van het besluit waarbij in een vacature wordt voorzien door bevordering of overplaatsing van een ambtenaar, niet verplicht de bekwaamheden en verdiensten van de ambtenaren die voor de bevordering of overplaatsing in aanmerking komen, te vergelijken met die van de andere personeelsleden die daarvoor niet in aanmerking komen, maar die zich kandidaat zouden kunnen stellen voor een intern vergelijkend onderzoek indien dit werd georganiseerd.

3. Het is niet de taak van het Hof de mate van deskundigheid te beoordelen die voor een ambt is vereist, wanneer noch uit de gegevens van het dossier noch uit hetgeen de verzoeker tegen het bestreden benoemingsbesluit aanvoert, kan worden afgeleid dat de verwerende instelling bij haar beoordeling van de verdiensten en bekwaamheden van de benoemde ambtenaar kennelijk heeft gedwaald of haar bevoegdheid heeft misbruikt.

4. Toezeggingen aan een tijdelijk functionaris met betrekking tot zijn benoeming in vaste dienst en een afspraak desbestreffend tussen de instelling in wier dienst hij is, en de nationale administratie waaruit hij afkomstig is, kunnen, zelfs wanneer zij bewezen zouden zijn, niet tot gevolg hebben dat de betrokkene, die behoorlijk was ingelicht over de tijdelijke aard van zijn ambt, in een bijzondere situatie komt te verkeren ten aanzien van de aanwervingsprocedure voor een vrijgekomen ambt.

In zaak 265/81,

A. GIANNINI, tijdelijk functionaris te Céroux-Mousty, vertegenwoordigd door G. Vandersanden, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxembourg bij J. Biver, advocaat aldaar, Rue Goethe 2,

verzoeker,

tegen

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur J. Griesmar, als gemachtigde, bijgestaan door R. Andersen, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxembourg bij O. Montalto, lid van haar juridische dienst, Bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

verweerster,

betreffende een beroep tot nietigverklaring van de op de kennisgeving van vacature COM/663/79 gevolgde benoeming van L. Casella, met verzoek de heropening van de aanwervingsprocedure voor die post te gelasten,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste kamer),

samengesteld als volgt: A. O'Keeffe, kamerpresident, G. Bosco en T. Koopmans, rechters,

advocaat-generaal: S. Rozès
griffier: H. A. Rühl, hoofdadministrateur

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten, het procesverloop en de conclusies, middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

I — De feiten en het procesverloop

1. A. Giannini, ambtenaar bij het ministerie van Financiën van de Italiaanse Republiek, werd per 2 februari 1976 door zijn regering gedetacheerd bij de Commissie, als nationaal expert bij de dienst Beheer van de Douane-unie (GUD; later Gespecialiseerde dienst Douane-unie: SUD) In die hoedanigheid was hij werkzaam in GUD/1 — Gemeenschappelijk Douanetarief — en GUD/4 — Tariefvraagstukken in het kader van overeenkomsten. In juli 1977 werd hij ingedeeld bij de „task-force" voor de textielonderhandelingen, die onder leiding stond van de speciale vertegenwoordiger van de Gemeenschappen.

In 1978 kreeg de dienst Beheer van de Douane-unie één van de tijdelijke posten in de rang A 5/A 4 toegewezen, die op de aanvullende begroting nr. 1/78 waren voorzien in het kader van de crisismaatregelen in de sectoren staal en textiel. Bij overeenkomst voor onbepaalde tijd, gedagtekend 18 juli 1978, werd Giannini op die post aangesteld als tijdelijk functionaris van de rang A 5, als bedoeld in

artikel 2, sub a, van de Regeling welke van toepassing is op de andere personeelsleden van de Europese Gemeenschappen (RAP). In de begleidende brief werd de aandacht van betrokkene gevestigd op het feit dat hij werd aangesteld in een ambt waaraan de begrotingsautoriteit een tijdelijk karakter had verleend; een vaste aanstelling op die post zou derhalve niet mogelijk zijn.

2. In 1979 verzocht de SUD het directoraat-generaal IX (Personeelszaken en algemeen beheer) kennisgeving van vacature COM/63/79 te publiceren betreffende een post van de rang A 5 die door overdracht beschikbaar was gekomen bij de gespecialiseerde dienst UD/4, „Tariefvraagstukken in het kader van overeenkomsten". De kennisgeving werd eerst gepubliceerd nadat DG IX de verzekering had gekregen, dat die overdracht geen voorwendsel was om de weg vrij te maken voor de benoeming in vaste dienst van een tijdelijk functionaris die was aangesteld in het kader van de crisismaatregelen in de sectoren staal en textiel.

De kennisgeving van vacature vermeldde dat het ging om een ambt met scheppende functies en functies met een studie- en controlekarakter betreffende het tariefbeheer van de textielovereenkomsten, en omschreef de „vereiste kwalificaties" als volgt:

„— volledige universitaire opleiding (academische graad) of gelijkwaardige beroepservaring,

— zeer goede kennis van textielovereenkomsten en met name de regels voor de classificatie van de produkten in de verschillende categorieën;

— zeer goede kennis van de tariefnomenclatuur van de textielprodukten;

— een ruime voor de functie bruikbare ervaring."

Drie ambtenaren, waaronder L. Casella, solliciteerden naar de post op grond van artikel 29, lid 1, sub a, Amtenarenstatuut, dat de administratie verplicht eerst de mogelijkheden tot bevordering en tot overplaatsing binnen de instelling te onderzoeken. Als tijdelijk functionaris kon Giannini in dit stadium van de procedure niet soliciteren.

De drie sollicitaties werden ter beoordeling voorgelegd aan de directeur-generaal — hoofd van de dienst Douane-unie. In een nota van 6 februari 1980 aan de directeur-generaal Personeelszaken en algemeen beheer, sprak hij weliswaar met veel lof van de verdiensten van de sollicitanten, doch wees hij niettemin de sollicitaties af op grond dat zij niet voldeden aan „de specifieke voorwaarden van de kennisgeving van vacature". Wat Casella betreft, wees de steller van de nota erop, dat

„hij mij, gelet op het dienstbelang, niet de ideale kandidaat lijkt voor de betrokken vacature. Ofschoon hij in afdeling UD/1 jarenlang met tariefaangelegenheden is belast geweest, vind ik dat hij niet de specifieke kundigheden heeft die in de kennisgeving van vacature worden gevraagd. Het tariefbeheer van de textielovereenkomsten, dat wegens de bijzondere aard van het onderwerp vanaf het begin tot de bevoegdheid van een andere dienst heeft behoord (UD/4), is immers een apart werkterrein waar rekening moet worden gehouden met de bijzondere omstandigheden in de sector van de Gemeenschap, waar de crisis het duidelijkst merkbaar is, om welke reden een breuk in de deskundigheid, die het normale gevolg van een overplaatsing is, absoluut moet worden afgeraden."

Daar hij voorts van ordeel was dat het gelet op de in de kennisgeving van vaca-

ture gestelde eisen, niet goed mogelijk was een ambtenaar in de basisrang aan te stellen, gaf het diensthoofd in overweging, via externe aanwerving in de vacature te voorzien. Aan het slot van zijn nota stelde hij de volgende oplossing voor:

„Gelet op de bijzondere kenmerken van het ambt, ben ik ervan overtuigd dat onze oplossing de continuïteit van het tariefbeheer van de textielovereenkomsten in de mate van het mogelijke zal moeten waarborgen. In deze zeer operationele sector is het van het grootste belang, de beroepservaring opgedaan in de loop van de onderhandelingen en het beheer van meerdere tientallen overeenkomsten over vrijwillige beperking, die tot ver in de jaren 80 in werking zullen blijven, niet verloren te laten gaan, want het is inmiddels wel duidelijk dat dat beleid nog lange tijd zal worden voortgezet. De ambtenaar die het meest geschikt is voor dat werk en die sedert 1977 blijk heeft gegeven van zijn bekwaamheid op dat gebied, is Giannini.

Giannini werkt sedert 4 jaar bij mijn diensten, sinds 16. 7. 1978 op een overeenkomst als tijdelijk functionaris. Zijn curriculum vitae is als bijlage bij deze nota gevoegd. Ik zou Giannini graag aanwerven voor de post waarop de kennisgeving van vacature betrekking heeft, en verzoek U bijgevolg al het nodige te willen doen."

Bij nota van 25 februari 1980 antwoordde de directeur-generaal Personeelszaken en algemeen beheer, dat de nota van 6 februari 1980 niet alleen in strijd is met de eerder gegeven verzekeringen, maar ook dat de tegen de sollicitatie van L. Casella ingebrachte bezwaren nauwelijks verdedigbaar waren in het kader van het door de Commissie voorgestane beleid inzake de mobiliteit van het personeel. Voor het geval dat zijn correspondent ondanks alles overtuigd zou blijven dat geen van de sollicitanten geschikt was voor de post, stelde hij voor de vacature in te trekken en de post opnieuw vacant te verklaren op het niveau A 6-A 7, zodat een persoon die bij een vergelijkend onderzoek voor douanedeskundigen was geslaagd, kon worden aangeworven. Voor het directoraat Personeelszaken was het immers duidelijk geworden, dat de A 5-post die bij de afdeling UD/3 was vrijgekomen, in tegenstelling tot de eerdere verzekeringen alleen maar naar de gespecialiseerde dienst UD/4 was overgebracht om A. Giannini in vaste dienst te kunnen benoemen. In een nota van 8 april 1980 van het directoraat-generaal I (Buitenlandse betrekkingen) werd het probleem als volgt gesteld.

„Giannini werkt thans als tijdelijk functionaris bij de dienst Douane-unie. Zijn contract loopt af op 30 juni 1981. Hij heeft een kans om in vaste dienst te worden benoemd op een vakante A 5-post bij de SUD. Om dit mogelijk te maken, moeten de andere sollicitaties voor die post in dit eerste stadium van de procedure worden afgewezen . . ."

3. Na een briefwisseling tussen de leden der Commissie Davignon, die Giannini als vast ambtenaar in vacature COM/663/79 benoemd wilde zien, en Tugendhat, die zich daartegen verzette, en nadat de Commissie in haar vergadering van 14 mei 1980, na te hebben geconstateerd dat de tijdelijke functionarissen in de sectoren staal en textiel waren aangeworven op grond van tijdelijke overeenkomsten, had besloten in die si-

tuatie geen verandering te brengen, poogde met name het kabinet-Davignon nog verscheidene malen te bemiddelen met het oog op Giannini's benoeming in vaste dienst in de vacature COM/663/79.

Tenslotte deelde de dienst Douane-unie bij brief van 16 december 1980 het directoraat-generaal Personeelszaken en algemeen beheer mee, dat met betrekking tot kennisgeving van vacture COM/663/79 het verzoek om via externe aanwerving in de betrokken vacature te voorzien, werd ingetrokken en dat de meest geschikte kandidaat binnen de instelling L. Casella was, die verscheidene jaren beroepservaring had in tariefzaken. DG IX werd derhalve verzocht, in die zin een benoemingsprocedure in te leiden. Zo werd L. Casella op 22 december 1980 door de Commissie bevorderd tot hoofdadministrateur in de rang A 5 bij de dienst Douane-unie, gespecialiseerde dienst „Tariefvraagstukken in het kader van overeenkomsten".

Giannini werd begin januari 1981 op de hoogte gebracht van de bevordering van Casella. Op 3 maart 1981 diende hij een klacht in als bedoeld in artikel 90, lid 2, van het Statuut, strekkende tot nietigverklaring van de benoeming van L. Casella in de vacature COM/663/79. Toen deze klacht onbeantwoord bleef, heeft hij op 5 oktober 1981 het onderhavige beroep ingesteld.

Het Hof (Eerste kamer) heeft, op rapport van de rechterrapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

II — Conclusies van partijen

Verzoeker concludeert dat het den Hove behage:

— de op kennisgeving van vacature COM/663/79 gevolgde benoeming van Casella nietig te verklaren en de regelmatig heropening te gelasten van de aanwervingsprocedure voor de post waarop die kennisgeving betrekking had;

— verweerster in de kosten te verwijzen.

Verweerster concludeert dat het den Hove behage:

— het beroep niet-ontvankelijk en in elk geval ongegrond te verklaren;

— te beslissen over de kosten naar recht.

III — Middelen en argumenten van partijen

a) De ontvankelijkheid

Verweerster betoogt dat verzoeker geen belang heeft bij zijn beroep. De SUD heeft geen ander doel gehad dan verzoeker in vaste dienst te benoemen. Indien het directoraat-generaal Personeelszaken en algemeen beheer een oogje had toegedaan, was het medeplichtig geweest aan misbruik van bevoegdheid (arrest van 29 september 1976, zaak 105/75, Giuffrida, Jurispr. 1976, blz. 1402). Voorts heeft verzoeker geen procesbelang, daar hij geen kandidaat was, of kon zijn, voor bevordering of overplaatsing (artikel 29, lid 1, van het Statuut).

Verzoeker antwoordt dat die redering alleen steunt op een voorbarige en verkeerde beoordeling van de oplossing van het geschil ten gronde. Verzoeker heeft een rechtmatig belang bij zijn beroep,

voor zover de benoeming van Casella het resultaat is van een procedure die om de ten gronde uiteengezette redenen onwettig is.

b) Ten gronde

Verzoeker betoogt dat geen enkele sollicitant voldeed aan de in kennisgeving van vacature COM/663/79 gestelde specifieke voorwaarden voor het ambt. Onder die omstandigheden had het tot aanstelling bevoegde gezag de bij artikel 29, lid 1, sub b, van het Statuut geregelde tweede aanwervingsfase moeten inleiden, namelijk onderzoek van de mogelijkheden om een vergelijkend onderzoek binnen de instelling te organiseren. Dit was te meer aangewezen, omdat het tot aanstelling bevoegde gezag wist dat verzoeker de vereiste bekwaamheid en de nodige ervaring bezat om de vacante post te bekleden en dat het dus in het belang van de dienst was een vergelijkend onderzoek binnen de instelling te organiseren, waaraan verzoeker kon deelnemen. Het Hof van Justitie heeft het begrip „vergelijkend onderzoek binnen de Instelling", zoals bedoeld in artikel 29, lid 1, sub b, van het Statuut, ruim uitgelegd, en wel in die zin, dat ieder persoon in dienst van de Gemeenschap, ongeacht zijn hoedanigheid, eraan kan deelnemen (arrest van 31 maart 1965, Rauch, zaak 16/64, Jurispr. 1965, blz. 180).

Voorts heeft de Commissie feitelijke en rechtsdwalingen begaan. Het ging er immers niet om, een tijdelijke post om te zetten in een vast ambt, maar om verzoeker in staat te stellen naar een vacante post te solliciteren.

Verzoeker verklaart dat hij in februari 1976, nog vóór de crisismaatregelen in de textielsector, als nationaal expert was aangeworven, met het vooruitzicht op een vaste aanstelling bij de Commissie. Op dat punt waren de Italiaanse overheid bepaalde toezeggingen gedaan, die de doorslag hadden gegeven bij haar beslissing om Giannini te Brussel te detacheren.

Omdat hij op een tijdelijk contract was aangesteld, wist verzoeker weliswaar dat hij naderhand niet op die tijdelijke post tot ambtenaar kon worden benoemd; dit sloot echter niet uit, dat hij zich eventueel kandidaat kon stellen bij een vergelijkend onderzoek voor een vaste post die in overeenstemming was met zijn bekwaamheid en ervaring. Nergens in de RAP staat, dat een tijdelijk functionaris niet mag deelnemen aan een intern vergelijkend onderzoek met het oog op zijn aanwerving als ambtenaar.

Verzoeker wijst erop, dat de verklaringen ten gunste van zijn kandidatuur gerechtvaardigd waren door de kwaliteit en het specifieke karakter van zijn werk in het licht van de aard en de taakomschrijving van de te vergeven post. Die verklaringen waren volstrekt in overeenstemming met het dienstbelang en hadden niet tot doel verzoeker te bevoorrechten of andere kandidaten te benadelen. Wat dat betreft, heeft de directeur-generaal van de SUD zich steeds beijverd om de plaatsen die in zijn dienst openvielen, eerlijk te verdelen met inachtneming van ieders kwaliteiten en functies, zonder daarom zijn pogingen op te geven om verzoeker juist wegens zijn bekwaamheid en beroepservaring definitief aan zijn dienst te verbinden. Er is dus geen sprake van „manœuvres" van de diensten van de SUD — ofschoon DG IX, en op zijn voorstel ook het tot aanstelling bevoegde gezag, een dergelijke manœuvre duide-

lijk hebben willen verijdelen door de SUD de benoeming van Casella op te dringen. Het resultaat daarvan is absurd, want verzoeker oefent als tijdelijk functionaris nog steeds zijn vroegere functies uit en doet in feite het werk dat aan Casella's post is verbonden, terwijl deze laatste na zijn bevordering tot het aan SUD/4 toegewezen ambt zich nog steeds uitsluitend bezighoudt met douanevrijstellingen, het terrein van de afdeling waarbij hij vroeger was tewerkgesteld.

Refererend aan de kennisgeving van vacature COM/663/79 voert verzoeker aan, dat hij 13 jaar ervaring heeft met het tariefbeheer van de textielovereenkomsten. Casella daarentegen is nooit bij het beheer van zulke overeenkomsten betrokken geweest. Voor de directoratengeneraal die zich met zulke overeenkomsten bezighouden, en voor de betrokken kringen is hij een onbekende. Verzoeker concludeert daaruit, dat de bestreden benoeming niet in het belang van de dienst is gebeurd (artikel 7 van het Statuut).

Voorts is de Commissie, door na te laten alle terzake dienende gegevens in aanmerking te nemen, verzoekers persoonlijke toestand inbegrepen, te kort geschoten in haar zorgplicht jegens hem.

Tenslotte heeft verweerster zich schuldig gemaakt aan misbruik van bevoegdheid. De enige reden waarom geen intern vergelijkend onderzoek is georganiseerd waarvoor verzoeker zich kandidaat had kunnen stellen, is dat hij was aangesteld als tijdelijk functionaris „in het kader van de textielakkoorden" en dat de Commissie dergelijke ambtenaren niet in vaste dienst heeft willen benoemen. Die reden is niet rechtsgeldig en kan verzoeker niet worden tegengeworpen, daar zij in strijd is met de RAP; de betrokken functionarissen worden daardoor immers gediscrimineerd ten opzichte van de andere tijdelijke functionarissen.

Wanneer het tot aanstelling bevoegd gezag Casella op de vacante post heeft benoemd en, in weerwil van desbetreffende verzoeken van de bevoegde instanties, geen intern vergelijkend onderzoek heeft georganiseerd, dan heeft het dat dus niet gedaan om de beste kandidaat op de betrokken post te benoemen, maar om te voorkomen dat verzoeker zich kandidaat zou stellen.

Verweerster merkt op, dat het tot aanstelling bevoegd gezag eerst moet onderzoeken of in de vacature kan worden voorzien door bevordering of overplaatsing binnen de instelling. Het tot aanstelling bevoegd gezag heeft een ruime beoordelingsvrijheid bij de vergelijking van de verdiensten van de kandidaten. In het onderhavige geval was een vergelijking van de bekwaamheden van verzoeker met die van Casella niet noodzakelijk. De vraag is immers of het tot aanstelling bevoegd gezag in redelijkheid tot het oordeel kon komen dat Casella de nodige deskundigheid bezat om op de betrokken post te worden benoemd. In dat stadium van de procedure was verzoeker immers geen kandidaat.

De SUD evenwel had de overdracht van de vacante post COM/663/79 bewerkstelligd in de hoop, ja zelfs met het oogmerk, verzoeker via een intern vergelijkend onderzoek op die post te kunnen aanstellen. Het tot aanstelling bevoegd gezag en DG IX hebben echter geweigerd dat spelletje mee te spelen, omdat dat misbruik van bevoegdheid zou zijn geweest. Nadat de manœuvre was mis-

lukt, is de directeur-generaal — hoofd van de SUD teruggekomen van zijn nota van 6 februari 1980, en heeft hij bij nota van 16 december 1980 de bevordering van Casella voorgesteld die verscheidene jaren ervaring had in tariefzaken. Het tot aanstelling bevoegde gezag is vervolgens op grond van het persoonsdossier en de beoordelingsrapporten tot het oordeel gekomen dat Casella wat zijn specifieke deskundigheid betreft, aan de vereisten van de kennisgeving van vacature voldeed, en heeft hem op voordracht van de betrokken dienst bevorderd tot het vacante ambt. Daarmee is het binnen de grenzen van een redelijke beoordelingsvrijheid gebleven, ook al was de kennisgeving van vacature oorspronkelijk opgesteld met het oog op verzoekers kandidatuur.

Mitsdien was verweerster niet verplicht, tot de tweede aanwervingsfase, bedoeld in artikel 29, lid 1, sub b, van het Statuut over te gaan.

Wat de feitelijke en rechtsdwalingen betreft die de Commissie zou hebben begaan, wijst zij erop dat verzoeker niet onwetend kon zijn van het feit dat hij was aangesteld om een ambt te vervullen waaraan de begrotingsautoriteit een tijdelijk karakter had verleend, en dat hij dus in dat ambt niet tot ambtenaar kon worden benoemd. Verzoekers aanwerving als nationaal expert in februari 1976 is niet gebeurd met het oog op zijn benoeming in vaste dienst in een vast ambt. Aan de Italiaanse overheid is destijds geen enkele toezegging van die strekking gedaan. Dergelijke toezeggingen zouden trouwens geen enkele juridische betekenis hebben, aangezien een personeelslid slechts in vaste dienst kan worden benoemd met inachtneming van de vormvoorschriften en voorwaarden van het Statuut (arrest van 13 mei 1970, zaak 18/69, Fournier, Jurispr. 1970, blz. 249).

Juist het dienstbelang verbood verweerster, zich te lenen tot het organiseren van een intern vergelijkend onderzoek op maat, dat tot verzoekers benoeming tot ambtenaar in vaste dienst had moeten leiden.

Verweerster ontkent dat zij is te kort geschoten in haar zorgplicht. Het door verzoeker geduchte gevaar dat een einde zal komen aan zijn dienstbetrekking, is eigen aan het tijdelijk karakter van de post die hij bekleedt. Toen hij zijn aanstellingsovereenkomst ondertekende, wist hij dat zijn functie hem niet dezelfde zekerheid bood als een ambtenaar in vaste dienst heeft. Verweerster verbaast zich over het verwijt van misbruik van bevoegdheid. De bevordering van Casella was in geen enkel opzicht onregelmatig. Het tot aanstelling bevoegd gezag, dat van de SUD de verzekering had gekregen dat de overdracht van de vacante post overeenstemde met een werkelijke en blijvende behoefte van de gespecialiseerde dienst UD/4, heeft op die verzekering vertrouwd en Casella, op voordracht van de SUD, tot het nieuwe vaste ambt COM/663/79 bevorderd.

Het is dus onjuist te stellen dat verweerster bij die bevordering haar benoemingsbevoegdheid zou hebben aangewend met een doel dat vreemd is aan het dienstbelang, namelijk te verhinderen dat verzoeker zou deelnemen aan een intern vergelijkend onderzoek.

De omstandigheid dat Casella na zijn bevordering nog hetzelfde werk doet als daarvóór, lijkt in tegenspraak te zijn met de nadrukkelijke en herhaalde verklaringen van de SUD, dat bij de gespecialiseerde dienst UD/4 naast verzoekers tijdelijke post een extra vaste post van de rang A 5-4 noodzakelijk was, en dat de nieuwe ambtenaar zou worden belast met scheppende, studie- en controlefuncties in verband met het tariefbeheer van de textielakkoorden; die omstandigheid lijkt ook te bevestigen dat de SUD met de overdracht van de vacante post van de afdeling UD/3 naar de gespecialiseerde dienst UD/4, geen andere bedoeling had dan verzoekers benoeming tot ambtenaar in vaste dienst te „vergemakkelijken". Het is ook mogelijk dat het werk sedert Casella's bevordering sterk is toegenomen, of dat er andere omstandigheden zijn die voor de verantwoordelijke ambtenaren bij de SUD aanleiding zijn geweest, Casella te vragen zijn vroegere werkzaamheden voorlopig nog te blijven verrichten.

IV — Mondelinge behandeling

Partijen zijn ter terechtzitting van 3 juni 1982 in hun pleidooien gehoord.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 15 juli 1982 conclusie genomen.

In rechte

1 Bij verzoekschrift neergelegd ter griffie van het Hof op 5 oktober 1981, heeft Antonio Giannini, tijdelijk functionaris in de rang A 5 bij de Commissie van de Europese Gemeenschappen, beroep ingesteld tot nietigverklaring van het besluit van de Commissie van 22 december 1980, waarbij L. Casella werd bevorderd tot het ambt dat het onderwerp was van de kennisgeving van vacature COM/663/79, met het verzoek de heropening van de aanwervingsprocedure voor dat ambt te gelasten.

2 De kennisgeving van vacature COM/663/79 betrof een ambt van hoofdadministrateur, loopbaan A 5-4, bij de dienst Douane-unie, gespecialiseerde dienst „Tariefvraagstukken in het kader van overeenkomsten". Tot de functievereisten vermeld in de kennisgeving van vacature, behoorden een zeer goede kennis van textielovereenkomsten en met name van de regels voor de classificatie van textielprodukten in de verschillende categorieën, een zeer goede kennis van de tariefnomenclatuur van textielprodukten, en een ruime voor de functie bruikbare ervaring.

3 Teneinde in de vacature te voorzien, onderzocht de Commissie vooreerst overeenkomstig artikel 29, lid 1, sub a, Ambtenarenstatuut de mogelijkheden van bevordering en overplaatsing binnen de instelling. Van de drie ambtenaren die zich kandidaat hadden gesteld voor bevordering of overplaatsing naar het ambt benoemde de Commissie Casella, die volgens de betrokken dienst een bevordering verdiende zowel wegens zijn rijpheid als wegens zijn bijzondere bekwaamheid en zijn beroepservaring in het algemeen.

4 Als tijdelijk functionaris kon verzoeker zich niet kandidaat stellen voor die bevordering of overplaatsing. Naar hij evenwel in zijn klacht en in zijn verzoekschrift heeft gesteld, beschouwt hij zichzelf als de enige die ten volle aan alle voorwaarden van de kennisgeving van vacature voldeed, terwijl Casella — wiens verdiensten hij overigens niet in twijfel trekt — noch de zeer gespecialiseerde kennis betreffende de tariefclassificatie van textielprodukten, noch een ruime voor de functie bruikbare ervaring zou bezitten.

De ontvankelijkheid

5 In haar verweerschrift heeft de Commissie twijfel uitgesproken over de ontvankelijkheid van het beroep, zulks op grond dat verzoeker geen belang erbij zou hebben. Die twijfel, waaraan de Commissie tijdens de procedure voor een deel lijkt te hebben vastgehouden, noopt tot de volgende verduidelijking.

6 Artikel 29, lid 1, van het Statuut bepaalt, dat het tot aanstelling bevoegd gezag, teneinde te voorzien in een vacature, moet overgaan tot de procedure van het vergelijkend onderzoek op de grondslag van schriftelijke bewijsstukken, van een examen of op de grondslag van beide — het zogeheten „algemeen" of „extern" vergelijkend onderzoek — na achtereenvolgens te hebben onderzocht de mogelijkheden tot bevordering en tot overplaatsing binnen de instelling, de mogelijkheden tot het organiseren van vergelijkende onderzoeken binnen de instelling, en de verzoeken tot overgang van ambtenaren van andere instellingen.

7 In zijn arrest van 31 maart 1965 (zaak 16/64, Rauch, Jurispr. 1965, blz. 179) heeft het Hof verklaard, dat tot het vergelijkend onderzoek binnen de instelling moeten worden toegelaten al degenen die, in welke hoedanigheid ook, in haar dienst zijn, terwijl uitsluitend de ambtenaren voor bevordering, overplaatsing en overgang in aanmerking komen.

8 Hieruit volgt dat, gelijk de Commissie overigens ter terechtzitting uitdrukkelijk heeft erkend, verzoeker zich voor een intern vergelijkend onderzoek kandidaat zal kunnen stellen indien het bestreden besluit wordt vernietigd. Verzoeker heeft mitsdien belang bij zijn beroep.

Ten gronde

9 De door verzoeker aangevoerde middelen vallen in twee groepen uiteen. Vooreerst betoogt hij, dat Casella's benoeming op de vacante post nietig is wegens kennelijke dwaling bij de beoordeling van de feiten, dwaling ten aanzien van het recht en schending van het dienstbelang, doordat de benoemde persoon niet voldoet aan de specifieke vereisten van de kennisgeving van vacature. Vervolgens betoogt hij dat de Commissie, door Casella te benoemen, is voorbijgegaan aan de bijzondere omstandigheden waaronder verzoeker is aangesteld; zijn aanstelling had immers tot doel de dienst Douane-unie de beschikking te geven over een bekwaam functionaris voor de gespecialiseerde werkzaamheden inzake de tariefclassificatie van textielprodukten, waarover in de kennisgeving van vacatures COM/663/79 wordt gesproken.

10 Tot staving van de eerste groep bezwaren voert verzoeker inzonderheid aan, dat de dienst Douane-unie er wegens zijn bijzondere deskundigheid de voorkeur aan zou hebben gegeven dat hij was benoemd in plaats van Casella, dat hij hoe dan ook meer geschikt was voor de aan de vacante post verbonden werkzaamheden, en dat de Commissie bijgevolg Casella niet kon benoemen zonder het statuut te schenden.

11 Dit betoog ziet echter over het hoofd, dat het tot aanstelling bevoegd gezag op het tijdstip van het bestreden besluit niet verplicht was de bekwaamheden en verdiensten van Casella en van verzoeker te vergelijken, aangezien laatstgenoemde niet in aanmerking kwam voor de bevordering of overplaatsing. Casella's benoeming in het vacante ambt moet dus op zichzelf worden beoordeeld.

12 Dienaangaande beperkt verzoeker zich ertoe te stellen dat Casella onvoldoende deskundig was op het gebied van de tariefclassificatie van textielprodukten en dat hij dus niet voldeed aan de voor de vacante post gestelde vereisten.

13 Het is evenwel niet de taak van het Hof, de mate van deskundigheid te beoordelen die vereist is om een ambt als thans in geding is, te kunnen bekleden, daar noch uit de gegevens van het dossier noch uit verzoekers beweringen kan worde afgeleid dat de Commissie bij haar beoordeling van de verdiensten en bekwaamheden van Casella kennelijk heeft gedwaald of haar bevoegdheid heeft misbruikt.

14 Tot staving van de tweede groep bezwaren voert verzoeker inzonderheid aan, dat er in 1976, bij zijn aanwerving als nationaal deskundige gedetacheerd door het Italiaanse ministerie van Financiën, toezeggingen zijn gedaan met betrekking tot zijn benoeming in vaste dienst. De kennisgeving van vacature COM/663/79 zou bedoeld zijn geweest om die toezeggingen te honoreren, wat zowel zou blijken uit de tekst van de kennisgeving als uit de uitgesproken bedoelingen van de dienst Douane-unie.

15 De Commissie betwist dat zij zich zou hebben verbonden, verzoeker in vaste dienst te benoemen. Te deze wijst zij met name op de brief van haar directeur Personeel van 20 juli 1978, die bij de overeenkomst tot aanstelling van verzoeker als tijdelijk functionaris was gevoegd en volgens welke het voor verzoeker bestemde ambt een tijdelijk ambt was, waarin hij derhalve niet als ambtenaar in vaste dienst kon worden benoemd.

16 Ofschoon deze brief een vergissing bevat, in zoverre daarin wordt gesproken over algemene vergelijkende onderzoeken als de enige weg voor verzoeker om tot een aanstelling in vaste dienst te komen, en interne vergelijkende onderzoeken niet worden vermeld, vormt hij een bevestiging van het standpunt van de Commissie, dat verzoeker nooit een belofte omtrent aanstelling in vaste dienst is gedaan.

17 Weliswaar wordt in interne nota's van de dienst Douane-unie, die in het dossier zijn opgenomen, gewag gemaakt van „het voornemen" van die dienst om verzoeker in vaste dienst aan te stellen, en van het „begrip" van de Italiaanse douanedienst, waaruit verzoeker afkomstig was, voor dat voornemen, doch hierbij moet worden aangetekend dat zelfs wanneer er een afspraak desbetreffend zou hebben bestaan tussen de gespecialiseerde dienst van de Commissie en de Italiaanse douaneadministratie, dit niet tot gevolg kan hebben dat verzoeker, die behoorlijk was ingelicht over de tijdelijke aard van zijn ambt, in een bijzondere situatie komt te verkeren ten aanzien van de aanwervingsprocedure die het onderwerp is van het onderhavige geschil.

18 Hieruit volgt, dat niet is komen vast te staan dat de aanwervingsprocedure ter voorziening in de litigieuze vacature onregelmatig is geweest, en dat het beroep moet worden verworpen.

Kosten

19 Ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen. Volgens artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering blijven echter de kosten door de instellingen ter zake van beroepen van personeelsleden der Gemeenschappen gemaakt, te haren laste.

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste kamer),

rechtdoende:

1) Verwerpt het beroep.

2) Verstaat dat elk der partijen de eigen kosten zal dragen.

O'Keeffe Bosco Koopmans

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 28 oktober 1982.

De griffier
voor deze
H. A. Rühl
Hoofdadministrateur

De president van de Eerste kamer
A. O'Keeffe